

KÓSA SÁNDOR
Rekonstrukció

prélude (előjáték)

'77-ben történt osztálytársammal és barátommal, Z.-vel, rászabadultunk Európa nyugati felére. E világról néhány ismert magyar vonatkozáson kívül (Cluny kávéház, a rue Cujas sarkán lejt a járda, Puskás-Real Madrid) semmit sem tudtunk.

développement (kidolgozás)

Az útiterv összeállítását rám bízta, de Barcelona beiktatásához ragaszkodott. Hogy miért, az csak közvetlenül az indulás előtt derült ki. Megérkezésünk után a várostól délre, a tengerparton egy kempingbe mentünk, először és utoljára az út során, hogy természetközelen legyünk. Bárhol voltunk és bármit is csináltunk előző éjszaka, reggel mindig korán keltünk a tenger miatt.

Egy napon Z. kiterítette a város térképét az asztalra, és hogy a feltámadó szél ne fújja le, kövekkel rögzítette a négy sarkát. Eljött hát az idő!, gondoltam, és eszembe jutott Z. papája, aki, mint az idősebb D'Artagnan, kötelességének érezte, hogy jelen legyen fia indulásánál, és még utoljára jótanácsokkal lássa el. Idősb Z. még fiatalokból ismerte Cz. Z.-t, az aranycsapat balszélsőjét. Most, közvetlenül az indulás előtt ránk bízott egy apró csomagot, hogy adjuk át személyesen, és – ha úgy adódik – éljünk (vissza) legendás nagyvonalúságával.

Megvan, mondta Z., a Rongylábú a Montjuich-on lakik, és rámutatott a térkép egy pontjára. Azt is kiderítette, hogy csak trolival lehet feljutni a hegyre, a fennsíkszerű magaslaton ellenben nem jár semmiféle közlekedési eszköz, majd gyalogolnunk kell, és a lépték szerint nem is keveset.

A Valencia–Barcelona autópályán ilyenkor még nem volt nagy forgalom, a városi busz se siette el, hogy fölszedjen min-

ket, és úgy általában itt senki sem sietett. Barcelona Z. reszortja volt, a cicerone hálátlan szerepe hárult rá, ami többnyire abból állt, hogy diszkrét káromkodások közepette folyton új irányt jelölt ki. Én átadtam magam a szemlélődésnek, innen, ebből a szögéből a tenger új, ismeretlen arcát mutatta, észak felé pedig a Costa Brava csipkézett hegycsúcsai nyújtottak egzotikus látványt.

Egy kies kis utcában rátaláltunk a házra. Az a jellegzetes spanyol (katalán) szokás, hogy a jobb módú házak portaszolgálatot tartanak fent, most kapóra jött nekünk, csengőt sehol nem találva, a hatvan körüli cerberus, bókklászásunkra az üvegajtón át felfigyelve, előjött, készséggel állva szolgálatunkra. A spanyol nyelv nemtudásának abban a stádiumában voltam, amikor az egyszerű szavakat és idiómákat viszonylag könnyen megértettem, a folyamatos beszéd megértésénél pedig nagy szerepet szántam képzelőerőmnek.

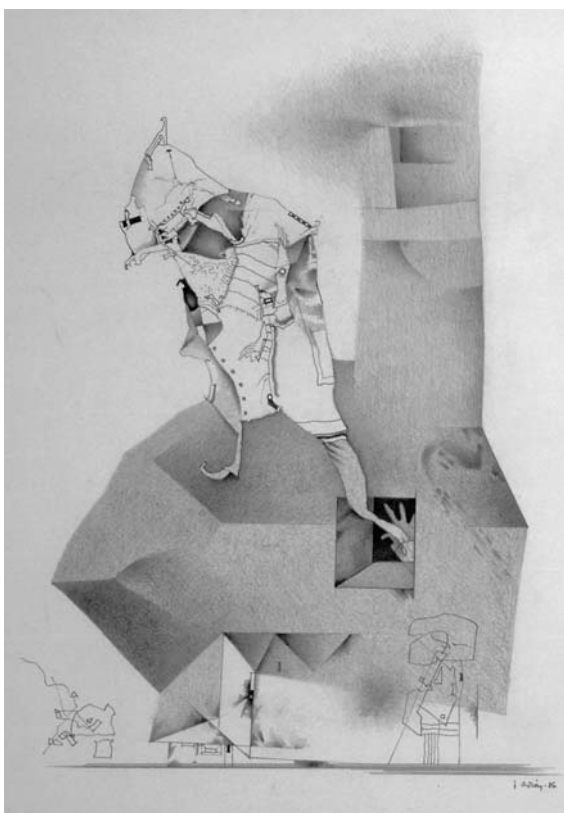
A párbeszéd nagyjából e keretek között zajlott: Uraim! Cz. Z. no esta aqui = nincs itt, majd e szikár tényközlés után hosszú magyarázat kezdődött a volt csatár vélt vagy valós életviteléről, a másik nemmel való viszonyának rendezetlen voltáról, végül e szózuhatagot lezárva, metakommunikáció segítségével, a derék portás jobb kezének mutató- és hüvelykujját kör alakú formációba rendezte, majd jelentőségteljes szemhunyorgatással adott nyomatékot az egésznek. Mindent értettünk.

Már éppen el akartunk búcsúzni, amikor igazi filantróp módjára, messze túllépve munkaköri kötelességén,

továbbgondolta a kérdés most már számára sem közömbös megoldási módjait, és rátalált a megfelelőre. Elirányított a közelben lakó másik magyar világhírességhez, vagy ahogy ő nevezte: Cabeza de oro-hoz.

E rövid séta közben kellett feldolgoznunk csalódottságunkat. De az a körülmény, hogy a szieszta alatt az utcák teljesen elnéptelenednek, az élet leállni látszik, olyan képzetet keltett bennünk, mintha az idő is megállt volna, és itt lenne az örökkévalóság, hacsak néhány órára is.

K. S. háza a hegy oldalában épült egy hangulatos utcában, kilátással a távoli Földközi-tengerre. A földszinten söröző-jének ajtaja és ablakai be voltak függönyözve, távortartva a helyiséget a hivatlan vendégektől.

Távolba néző